

Aan
Ministerie voor Wonen en Rijksdienst
T.a.v. minister drs S.A. Blok
Postbus 20011
2500 EA DEN HAAG

Van
Dr. Ir. N.P.M. Scholten, ERB
ir. R. de Wildt FRICS (RIGO)

Kenmerk: 2014-ERB-M037/snn
Datum: 12 september 2014

Onderwerp

Reactie op consultatiewetsvoorstel
kwaliteitsborging in de bouw

1. Inleiding

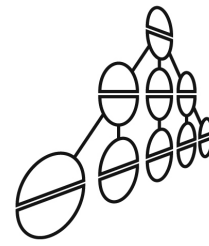
Dit memorandum bevat de reactie van de stichting Expertisecentrum Regelgeving Bouw (ERB) en RIGO op het Consultatievoorstel van Wet inzake Kwaliteitsborging in de bouw. Het betreft de wijziging van het Burgerlijk Wetboek, de Wet algemene bepalingen omgevingsrecht en de Woningwet in verband met de versterking van de positie van de bouwconsument en de invoering van een nieuw stelsel van kwaliteitsborging voor het bouwen.

Wij willen graag onze kennis inbrengen in de met alle betrokkenen verder te voeren discussie om tot een verantwoorde stelselwijziging te komen.

2. Reactie op hoofdlijnen

ERB en RIGO onderschrijven de doelstelling die wordt beoogd:

- a. Versterken van de positie van de opdrachtgever/eindgebruiker, zonder onderscheid tussen type opdrachtgever en tussen woningbouw en utiliteitsbouw, zodat die vergelijkbaar wordt met de koper van consumentengoederen;
- b. Realisatie door de vergunninghouder van gegarandeerde kwaliteit bij ingebruikname van een bouwwerk na (ver)bouw, zowel ten aanzien van de civiele overeenkomst als de publiekrechtelijke eisen;
- c. Vermindering van de bouwkosten als gevolg van vermijden van onnodige faalkosten, van kosten door onnodige afstemmingsverliezen en van onnodige advisering en begeleiding van derden voor veel voorkomende bouwkundige oplossingen.

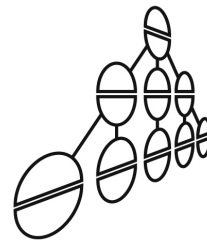
Dit alles wat ons betreft met instandhouding van de wettelijke kaders, zoals de rol van het bevoegd gezag met betrekking vergunningverlening, toezicht en handhaving, de Awb wat betreft bezwaar en beroep, etc.. Dat is echter met het consultatiewetsvoorstel niet het geval. Zaken als veiligheid en gezondheid in de gebouwde omgeving en andere door het Rijk geformuleerde doelstellingen die in de gebouwde omgeving moeten worden gerealiseerd kunnen staatsrechtelijk gezien niet aan het private bedrijfsleven worden overgelaten. Dan hebben we naar ons oordeel de lessen uit de wetsgeschiedenis niet of onvoldoende begrepen.

ERB en RIGO gaan er daarbij vanuit de door de TK aangenomen moties en de toezeggingen in het AO van 27 maart en 9 september 2014 volledig worden uitgevoerd.

Wij moeten constateren dat het consultatiewetsvoorstel met dit laatste niet in overeenstemming is. We moeten ook constateren dat het voorstel voor aanpassing van het BW de opdrachtgever in de utiliteitsbouw niet gelijk behandelt als die in de woningbouw. Wil het doel worden bereikt zullen alle bouwwerken, zonder onderscheid des aards, woningbouw of u-bouw dan wel civiele werken, vergunningplichtig of vergunningvrij, op tal van punten alsnog gelijk moeten worden geschakeld in het wetsvoorstel. Dat het vergunningsvrij bouwen geen overheidsbemoeienis kent is daarbij niet relevant. Ook dan immers heeft de opdrachtgever/eindgebruiker recht op een bouwwerk zonder non-conformiteit. Kortom het bouwen moet daar met dezelfde kwaliteitszorg plaatsvinden, dus ook een overdrachtdossier is nodig, geregeld via het BW. Alleen de overheidsbemoeienis verschilt. Door het overdrachtdossier via het BW te regelen kan het objectgebonden worden en een rol spelen op elk overdrachtmoment van onroerend goed. Ook dat levert een enorme besparing op als het gaat om civielrechtelijke procedures voor de eigenaar/eindgebruiker bij geschillen omdat ook dan de verzekering van toepassing kan zijn.

Nergens in de voorstellen en toelichting vinden wij een onderbouwing dat de huidige voorstellen ook tot het beoogde doel zullen leiden. Uit niets blijkt dat het voorziene systeem met een toelatingsorganisatie leidt tot de noodzakelijke en uniforme kwaliteit die met de invoering van het Bouwbesluit in 1992 is beoogd. Dat maakt het consultatievoorstel tot een ongewis avontuur met grote onzekerheid over veiligheid en gezondheid en andere doelstellingen die met het Bouwbesluit 2012 politiek moeten worden bereikt voor zowel de opdrachtgever/eindgebruiker als de voorbijganger die zich in de omgeving van bouwwerken ophoudt. Ook het gelijkheidsbeginsel staat met de voorstellen op de tocht. Elke kwaliteitsborger zal immers zijn eigen opvattingen hebben van wat met de wetgeving is bedoeld.

Hoe het consultatiewetsvoorstel juridisch moet werken in relatie tot (derde)belanghebbenden is ongewis. Private kwaliteitborgende partijen kunnen het bevoegd gezag vragen de bouw stil te leggen, maar een dergelijk beschikking behoeft een gedegen motivering en kan niet simpelweg bestaan uit een verzoek van een kwaliteitsborger zonder inhoudelijke beoordeling

door het bevoegd gezag. Het blind aanvaarden van een handtekening van een kwaliteitsborger waaruit zou blijken dat aan de publiekrechtelijke eisen is voldaan, maakt bezwaar en beroep van belanghebbenden illusoir. Overigens dient de stelling dat niet of nauwelijks juridische geschillen over bouwtechnische eisen bestaan naar het Rijk der fabelen te worden verwezen. De praktijk leert ons dagelijks anders.

Over niet in prestatie-eisen gestelde voorschriften en over gelijkwaardigheid wordt veelvuldig “gestreden”. Dat is niet een zaak voor een private kwaliteitsborger om te beslissen, maar is het domein van het bevoegd gezag en de bestuursrechter. In het consultatiewetsvoorstel is dat naar onze mening ten onrecht overgelaten aan het privaatrecht zonder dat is gekeken naar de juridische consequenties.

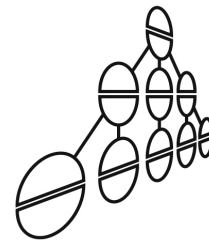
Voeg daarbij de helaas nog vele discussies over de interpretaties van teksten in het Bouwbesluit 2012 en het wordt duidelijk dat dit niet kan worden overgelaten aan individuele kwaliteitsborgers met ieder zijn eigen interpretatie. In het denken van ERB/RIGO cs kan de door hen beoogde Autoriteit een prima rol vervullen door heel snel bij technische geschillen knopen door te hakken.

Daarnaast moet worden voorkomen dat de nadelen die uit het wetsvoorstel voor het bedrijfsleven voortvloeien, zullen leiden tot hogere bouwkosten. De uitgevoerde MKBA is aan tal van aspecten voorbijgegaan of heeft ze via een PM post buiten beschouwing gelaten. De genoemde besparing kon daarom eerder wel eens leiden tot een kostenverhoging als die elementen wel in beschouwing zouden zijn genomen.

Ons is uit internationale contacten bekend dat het niet lukt om via private kwaliteitsborgingsinstrumenten die door een toelatingsorganisatie worden erkend, de beoogde kwaliteitsslag tot stand te brengen. Dit nog los van het feit dat we niet of nauwelijks instrumenten ontwikkeld zien worden door private partijen. De minister heeft daarbij al eerder aan de TK toegezegd dat het keurslagermodel (erkenningssystemen) daarvoor niet geschikt is. Het tegendeel is het geval. De kosten die met dit systeem gepaard gaan leiden tot meerkosten voor de opdrachtgever/eindgebruiker. De negatieve ervaringen uit de Scandinavische landen zijn in juni 2013 aan uw ambtenaren aangereikt. Niet voor niets is dit systeem daar weer pijlsnel verlaten. Ook in andere landen is private kwaliteitsborging geen onverdeelde succes. Een gedegen studie van de internationale ervaringen is niet overgelegd bij de stukken.

Een hele heldere incentive is nodig om de Bouw “te dwingen” zonder non-conformiteit te voldoen aan de civiele overeenkomst tot het bouwen, van welke overkomst als ondergrens van de te leveren kwaliteit de publiekrechtelijke eisen (niet alleen Bouwbesluit 2012) deel uitmaken.

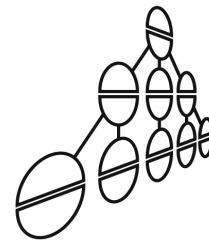
Bij dit alles moet worden bedacht dat er alleen een relatie bestaat tussen het bevoegd gezag en de vergunninghouder. Het bevoegd gezag heeft geen relatie met andere partijen, zoals bouwers, onderaannemers, etc. Het bevoegd gezag hoeft ook geen rekening te houden met de

veelheid aan contractvormen die in de bouw wordt gehanteerd. Daarom moet het wetsvoorstel zich ook richten op de vergunninghouder en niet op andere partijen waarvan in het wetsvoorstel overigens onduidelijk is wie daarmee worden bedoeld omdat heldere begripsomschrijvingen ontbreken.

De beoogde doelstelling kan onzes inziens worden bereikt door de volgende maatregelen:

- A. De aansprakelijkheid wordt aangescherpt; de vergunninghouder draagt er zorg voor dat “as built” aan alle wettelijke vereisten is voldaan. De aansprakelijkheid regardeert dan ook alleen de vergunninghouder. Hoe die e.e.a. civielrechtelijk delegeert is geen zaak van de overheid.
- B. De opdrachtnemer(s) is/zijn langjarig aansprakelijk voor het gerealiseerde waarbij op hem of haar de bewijslast rust te bewijzen dat er wel sprake is van kwaliteit bij ingebrekestelling.
- C. De vergunninghouder draagt zorg voor een compleet overdrachtdossier “as built” dat ter beoordeling wordt overgelegd aan het bevoegd gezag (dus niet de private kwaliteitsborger, als die al nodig is, beslist). Dit betekent dus dat het bevoegd gezag beslist of aan de wetgeving is voldaan, waarmee ook is gezekerd dat de brandweer haar rol die zij thans heeft kan blijven vervullen. De mate van inspanning die het bevoegd gezag zal moeten plegen, zal afhangen of wordt gebouwd met toepassing van “erkende technische oplossingen” of zonder die oplossingen. Bij de laatste categorie zal de inspanning afhangen van de kwaliteitsborging die door de vergunninghouder is geregeld. De risico’s moeten bij de vergunninghouder worden gelaten. De nog nader bij amvb te regelen minimaal noodzakelijke beschrijving van de inhoud van het overdrachtdossier is in deze mede leidend. Het bevoegd gezag zal echt haar “tanden” moeten laten zien als het overdrachtdossier niet overtuigend is. Ook dat vergt een radicale mentaliteitsverandering in besturen. Een administratief niet volledig dossier leidt al tot een weigering om het gebouwde in gebruik te mogen nemen.
- D. Het bevoegd bezag beoordeelt aan de hand van het overdrachtdossier of er voldoende vertrouwen is dat het bouwwerk voldoet aan de publiekrechtelijke eisen en verleent dan een ingebruiknamevergunning; bij het niet kunnen verlenen van de ingebruiknamevergunning is vergunninghouder aansprakelijk (als dat de opdrachtgever zelf is heeft hij zijn zaakjes procesmatig niet goed geregeld; dat is niet de zorg voor de overheid; is de vergunninghouder een derde partij dan kan de opdrachtgever hem of haar aansprakelijk stellen; als een verzekering is afgesloten gaat de verzekeraar die onvolkomenheden oplossen).
- E. De opdrachtgever beoordeelt (of laat beoordelen) aan de hand van het overdrachtdossier of er voldoende vertrouwen is dat het bouwwerk voldoet aan de private overeenkomst; dit hoeft niet door de overheid te worden geregeld;
- F. De vergunninghouder kan zich verzekeren tegen de onjuistheid van de inhoud van het overdrachtdossier. Dit moet wettelijk worden verankerd.

- G. De benadering van de oplossingen in de bouw volgen het principe van 5/15/80. Wettelijk wordt geregeld dat voor de 80% eenvoudige oplossingen ETO's als bedoeld in het ERB/RIGO/NEN/STABU rapport van 29 november 2013, goedgekeurd door een ZBO (autoriteit), ontwikkeld kunnen worden en in de markt kunnen worden gezet, vrij toegankelijk voor een ieder. Hierdoor hoeft (op termijn) het overdrachtdossier door het bevoegd gezag slechts marginaal te worden getoetst. Ook wordt daardoor de verzekeraarbaarheid tegen lage premie mogelijk.
- H. Voor de 5% heel ingewikkelde oplossingen kan de beoogde autoriteit (ZBO) kennis leveren om de opdrachtgever en het bevoegd gezag te ontzorgen.
- I. Voor de resterende 15% moet de vergunninghouder zorgdragen voor een zodanig geborgd proces dat uit het overdrachtdossier naar genoegen van de opdrachtgever en het bevoegd gezag blijkt dat aan de contractuele verplichtingen en de wettelijke eisen is voldaan. Dit is primair een zaak van de markt zelf om te regelen. In het wetvoorstel trekt de overheid dit (naar ons oordeel onterecht) als verantwoordelijkheid naar zich toe.

De punten A t.m. I volgen uit ERB/RIGO cs documenten die aan uw ministerie zijn aangeboden en zijn in lijn met de moties van de TK en de debatten die zijn gevoerd, waarin ministeriële toezeggingen zijn gedaan. Ondersteund door een rapportage van SEO wordt daarmee een lastenverlichting bereikt van 1 miljard euro per jaar.

We zien dit alles nog onvoldoende terug in het consultatiewetvoorstel.

Er is brede consensus over de betekenis van de ETO in het beoogde nieuwe stelsel. Er is volledige steun van toeleveranciers en organisaties als SBR/CURnet en ISSO en ook van VBWTN. Dat middel kan leiden tot de gewenste (noodzakelijk) ontzorging van:

- a. De opdrachtgever/eindgebruiker (gegarandeerde kwaliteit),
- b. De bij het bouwen betrokken partijen (aansprakelijkheid kan eenvoudig worden genomen want risico's zijn vooraf op een betrouwbare en door de minister erkende wijze afgedekt; dus ook eenvoudig verzekeraar tegen lage kosten,)
- c. Het bevoegd gezag (slechts marginale toets op in de ETO aangegeven onderdelen is nodig door die na te slaan in het door de vergunninghouder te overleggen overdrachtdossier;
- d. De innovator in de bouw (niet langer afhankelijk van een ongewisse uitkomst bij discussie per gemeente en evenmin afhankelijk in het "nieuwe denken" van de ongewisse uitkomst per kwaliteitsborger).

De producenten (toeleveranciers) willen vol voor de "erkende technische oplossing" (ETO) gaan. Een aantal bedrijven is al doende tot een ETO te komen, maar ze weten nog altijd formeel niet of die ook een (prominente) plaats in de regelgeving zal krijgen. In het consultatiewetvoorstel als zodanig komen ze niet voor. Daarin gaat het namelijk om

instrumenten voor kwaliteitszorg voor procesbegeleiding. Een ETO is een bewijs van gegarandeerde eindkwaliteit in termen van bouwkundige oplossingen. Naast de ETO is geen kwaliteitsborger nodig, dus is er ook geen toezicht van de toelatingsorganisatie aan de orde.

De ambtelijke stelling en het gestelde in het AO van 9 september 2014 dat de ETO in het wetsvoorstel past, lezen wij niet in de tekst van het voorstel. Herhaald zij dat een ETO geen kwaliteitsborgingsinstrument is en dat voor het bouwen volgens een ETO geen kwaliteitsborger noodzakelijk is. In een ETO zijn de kritieke elementen die moeten worden gedocumenteerd in het overdrachtdossier helder aangegeven ten behoeve van het bevoegd gezag en de opdrachtgever.

De producent stelt de ETO met zijn adviseurs op en deze gaat over het product in zijn toepassing met:

- a. een complete specificatie van de toegepaste producten in de terminologie van de CPR en aanvullende private eisen,
- b. een complete beschrijving van de inbouw van die producten in een (deel van) het bouwwerk,
- c. een duiding van de kritieke elementen van de bouwfase die moeten worden vastgelegd in het overdrachtdocument,
- d. een beschrijving van het onderhoud tijdens de gebruiksfase, en
- e. een complete beschrijving van de prestaties van (het deel van) het bouwwerk dat met de ETO wordt gerealiseerd in de terminologie van het Bouwbesluit 2012 en het overeengekomen private contract.

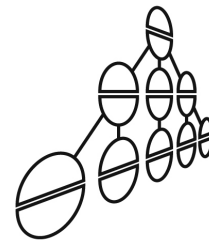
De ETO wordt namens de minister inhoudelijk beoordeeld door een terzake kundige organisatie (autoriteit), bekleed met publiek gezag, op zijn inhoud. Dit moet een organisatie zijn gebaseerd op juridisch-technische kennis om ook te kunnen toetsen aan de functionele doelstellingen van de wetgeving, inclusief nog slechts functioneel geredigeerde voorschriften en gelijkwaardigheden. Voor de nadere uitwerking van die autoriteit verwijzen wij naar de eerder genoemde u toegezonden rapportage.

Dat is dus iets anders dan een private procesbegeleiding zoals die in het wetsvoorstel is beschreven onder toezicht van een toelatingsorganisatie.

De kosten verbonden aan de ETO worden eenmalig opgebracht door de producent. Deze betaalt ook de onafhankelijke kundige beoordeling door de “autoriteit”, zodat het Rijk die autoriteit ook niet jaarlijks hoeft te financieren. De markt neemt in deze dus zijn verantwoordelijkheid. Slechts de aanloop en ontwikkelkosten om tot die autoriteit te komen vergt een financiële bijdrage van het Rijk in het gedachtengoed van ERB/IGO c.s.

De vergunninghouder moet worden ontzorgd door te regelen dat hij/zij een verzekering kan afsluiten voor de inhoudelijke juistheid van het overdrachtdossier. Dat moet naar ons oordeel niet, zoals in het consultatievoorstel opgenomen, worden gekoppeld aan dé bouwer, die als

zodanig niet bestaat. Door de verzekering te koppelen aan de vergunninghouder en het door de vergunninghouder te overleggen overdrachtdossier, is er ook geen relatie met alle mogelijke bouwcontractvormen die de wet nodeloos ingewikkeld zouden maken. Het overdrachtdossier en de verzekering zijn objectgebonden zodat ze bij overdracht van onroerend goed ook overgaan naar de nieuwe eigenaar/eindgebruiker. Wij hebben overleg gevoerd met verzekeraars waaruit is gebleken dat dit een begaanbare weg is.

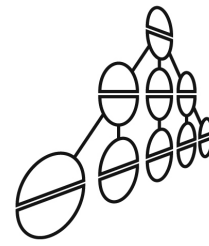
Eenvoudige bouwwerken waarvan in het consultatievoorstel sprake is, bestaan niet. Een standaard woning kan bijvoorbeeld worden toegerust met een heel geavanceerd innovatief ventilatiesysteem of worden gebouwd in een gebied met een “moeilijke” fundering. Welke PKB instrument is dan aan de orde? Dat is in het wetsvoorstel niet duidelijk. Het gaat niet om één instrument per bouwwerk, vooraf goed te keuren door het bevoegd gezag. Dat is naar het oordeel van ERB/Rigo cs een elementaire gedachtefout.

De genoemde risicoklasse-indeling is naar ons oordeel helemaal niet mogelijk. De gevolgklassen van de Eurocodes die als vertrekpunt zijn genomen hebben geen relatie met de kans op het al dan niet voldoen aan het Bouwbesluit en het civiele contract in zijn volle omvang. De commentaren die daarop zijn gekomen en de aanpassingen die daarop zijn gevolgd leren alleen maar dat dit een onbegaanbaar pad is. Een bouwwerk is niet in zijn volle omvang ingewikkeld of eenvoudig. Dat is een ontkenning van de werkelijkheid.

Het is zeer de vraag of het instrument van private kwaliteitsborging (feitelijk een zaak van de bouwkolom zelf en niet een overheidstaak) via een toelatingsorganisatie wel leidt tot het beoogde doel en niet een verschuiving is van kosten van publiek naar privaat zodat de opdrachtgever/eindgebruiker geen gegarandeerde kwaliteit krijgt tegen lagere kosten. Nog afgezien van de vraag of hij wel de juiste kwaliteit krijgt omdat gelijkheid in identieke situaties niet is verzekerd, wat in de Nordic landen aanleiding was heel snel op de thans ook in Nederland voorgestelde weg terug te komen. Niet duidelijk is hoe in het wetsvoorstel de noodzakelijke kwaliteit (zowel in civielrechtelijke als in publiekrechtelijke zin) nu wel is verzekerd. Onduidelijk in het wetsvoorstel is ook de rol van het bevoegd gezag, want nog altijd wordt uitgedragen dat de private borger de rol van het bevoegd gezag overneemt en dat is niet in lijn met de aangenomen motie terzake.

Een incentive is nodig die alle betrokkenen dwingt in de bouw vooraf na te denken over de eindkwaliteit van het bouwwerk en tot ketensamenwerking en verbetering van de communicatie bij de totstandkoming van een bouwwerk. Dat kan via:

1. het verplicht stellen van het overdrachtdocument “as built”; dat ter finale beoordeling voor te leggen aan het bevoegd gezag voor de publiekrechtelijke eisen en aan de opdrachtgever voor het private deel dat de publieke eisen overstijgt;
2. het aanscherpen van de aansprakelijkheid in het BW voor het voldoen aan het private contract waarvan de publiekrechtelijke eisen een onderdeel zijn;

3. de mogelijkheid te bieden aan de vergunninghouder het overdrachtdossier te verzekeren;
4. het overdrachtdossier object gebonden te maken zodat het moet worden overdragen aan de eigenaar en eindgebruikers

We worstelen met de publieke rol van de toelatingsorganisatie. Het moet voor de overheid gaan om het voldoen aan de publiekrechtelijke eisen en niet om te sturen op het proces om daar te komen.

Hoe dit resultaat tot stand is gekomen regardeert de overheid niet. Voor de overheid telt de kwaliteit van het eindresultaat. Wat is bijvoorbeeld het gevolg van de goedkeuring van de inzet van een bepaald instrument als achteraf wordt vastgesteld dat de eindkwaliteit niet voldoet? Dan komen we in de toestanden die zich in Scandinavië en ook in andere landen hebben voorgedaan (bijvoorbeeld Nieuw Zeeland en Australië). We zouden daar verre van moeten blijven. Het komt ons niet verstandig voor ook niet bij wijze van experiment daarmee in zee te gaan. Voor de experimenten die tot dusverre zijn opgestart is nergens vastgelegd hoe wordt geëvalueerd of sprake is van het bereiken van de doelstelling achter het wetsvoorstel. De experimenten in Den Haag en Eindhoven waren geen onverdeeld succes.

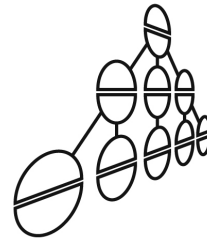
Het stelsel als geheel moet naar ons oordeel nog eens grondig worden gezien. Er mag niet gebouwd worden in afwijking van het Bouwbesluit 2012 (artikel 1b Ww), tenzij een vergunning dat nadrukkelijk toestaat. Er is geen vergunning meer volgens het consultatievoorstel. Hoe moet dat dan werken? Bij verbouw heb je het rechtens verkregen niveau nodig. Wie gaat daar over en waar vinden we dat terug? Hoe stellen we dat niveau vast na inwerkingtreding van het vernieuwde stelsel? Het bevoegd gezag moet toepassing geven aan artikel 13 Ww. Dat wordt wel erg merkwaardig als een private partij zijn handtekening heeft gezet onder een laag kwaliteitsniveau en de gemeente dat heeft moeten aanvaarden, maar achteraf een hoger niveau wil afdwingen? En dan de taak die bij het bevoegd gezag ligt over de handhaving van veiligheid en gezondheid in de bestaande voorraad. Het bevoegd gezag kent straks de voorraad niet meer. En dan: hoe om te gaan met calamiteiten als hulpverleners als brandweer etc. niet meer voldoende betrokken zijn bij de gebouwde omgeving?

Dit alles zou naar ons oordeel moeten worden betrokken bij de herinrichting van het stelsel en dat is naar onze mening nog onvoldoende gedaan.

Er zijn vanuit andere gezichtspunten, zoals financiële gevolgen voor gemeenten, verschuiving van publiekrecht naar privaatrecht, etc. nog tal van opmerkingen te maken die al door andere partijen naar voren zijn gebracht. Wij delen die zorgen.

Wij zijn van oordeel dat met een veel simpeler aanpassing van de wetgeving, met behoud van alle taken en bevoegdheden van het bevoegd gezag, doch door verschuiving van het eindoordeel naar as built en door aanscherping van aansprakelijkheden en het mogelijk maken

van de verzekeraarbaarheid van het overdrachtdossier de beoogde politieke doelstelling kan worden bereikt zonder alle voorziene nadelige gevolgen van het consultatiewetsvoorstel. Daarenboven kan inbedding van de ETO, met een inhoud als vorenstaand beschreven, een zeer belangrijke bijdrage leveren aan de oplossing van de gesignaleerde problematiek. Met dit alles is een lastenverlichting van voorzichtig geschat 1 miljard euro per jaar mogelijk.

PS

Wij voegen volledigheidshalve het Consultatiewetsvoorstel bij met in track changes daarin ons commentaar aangegeven.